

พัฒนาการวรรณยุกต์กับการแบ่งกลุ่มย่อยภาษาไทยตะวันตกเฉียงใต้

พิทยาวัฒน์ พิทยาภรณ์*

บทคัดย่อ

บทความวิชาการนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินการใช้พัฒนาการวรรณยุกต์เป็นเกณฑ์การจัดกลุ่มย่อยภาษาไทยตะวันตกเฉียงใต้ที่ผ่านมาในอดีต จากการทบทวนวรรณกรรมพบว่าข้อเสนอการจัดกลุ่มย่อยที่มีอิทธิพลต่อการศึกษาภาษาในกลุ่มนี้มากที่สุด คือ ข้อเสนอของบราวน์ (Brown, 1965) และแชมเบอร์เลน (Chamberlain, 1975) ซึ่งเป็นข้อเสนอที่ใช้การแยกเสียงและการรวมเสียงวรรณยุกต์เป็นเกณฑ์หลัก อย่างไรก็ตาม แนวทางดังกล่าวไม่เป็นไปตามวิธีการใช้นวัตกรรมร่วมเป็นเกณฑ์ในการจัดกลุ่มย่อย เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงวรรณยุกต์จำนวนมากอาจไม่ใช่นวัตกรรมร่วม และการเปลี่ยนแปลงวรรณยุกต์ส่วนใหญ่เป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นภายหลัง ดังนั้น ข้อเสนอการจัดกลุ่มย่อยภาษาไทยตะวันตกเฉียงใต้ที่เหมาะสมจึงควรพิจารณาเลือกใช้นวัตกรรมร่วมประเภทเสียงประเภทพยัญชนะและสระเป็นเกณฑ์หลักในการจัดกลุ่มย่อยในขั้นแรกๆ โดยต้องเสนอหลักฐานเชิงประจักษ์ประกอบการเรียงลำดับลำดับการเกิดนวัตกรรมร่วมเหล่านั้น

คำสำคัญ: ไทยตะวันตกเฉียงใต้, การจัดกลุ่มย่อย, พัฒนาการวรรณยุกต์, นวัตกรรมร่วม, เอเชียตะวันออกเฉียงใต้

* อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Tonal Developments and Southwestern Tai Subgrouping

Pittayawat Pittayaporn*

Abstract

This article evaluates the use of tonal development as criteria for Southwestern Tai subgrouping. A literature review shows that Brown (1965) and Chamberlain (1975), the two most influential proposals, both use tonal splits and mergers as main criteria. However, this approach is not consistent with the shared-innovation method used in subgrouping, because many tonal changes may not in fact be shared innovations and because most tonal changes are relatively late developments. Therefore, a subgrouping proposal for Southwestern Tai should primarily use as criteria consonantal and vocalic changes that can be shown empirically to have occurred relatively early.

Keywords: Southwestern Tai, subgrouping, tonal development, shared-innovation, Southeast Asia

* Lecturer, Department of Linguistics, Faculty of Arts, Chulalongkorn University